

ELOGII PENTRU PEAK

„Antidotul perfect pentru un copil care consideră cărțile plictisitoare... Subiectul atractiv, linia captivantă a poveștii lui Peak asigură savoea acestei expediții.”

– Publishers Weekly

„O poveste captivantă spusă răspicat.”

— The Horn Book

„Aventura la mare altitudine... Cu o intrigă bine construită și peisaje exotice, acest roman minunat îi atrage pe fanii dornici de aventuri.”

— SLJ

„Va satisface dorințele celor care se află în căutarea senzațiilor palpitate.”

— Kirkus Reviews

„Splendidă, minunată, antrenantă. Periplul lui Peak înseamnă mult mai mult decât escaladarea celui mai înalt munte.”

— Pam Muñoz Ryan

„Construirea iscusită a personajelor și firul curajos al poveștii alături de intrigă și provocarea dată de miza pe care o oferă urcarea celui mai înalt munte fac din această carte o lectură fascinantă.”

— VOYA

Roland Smith

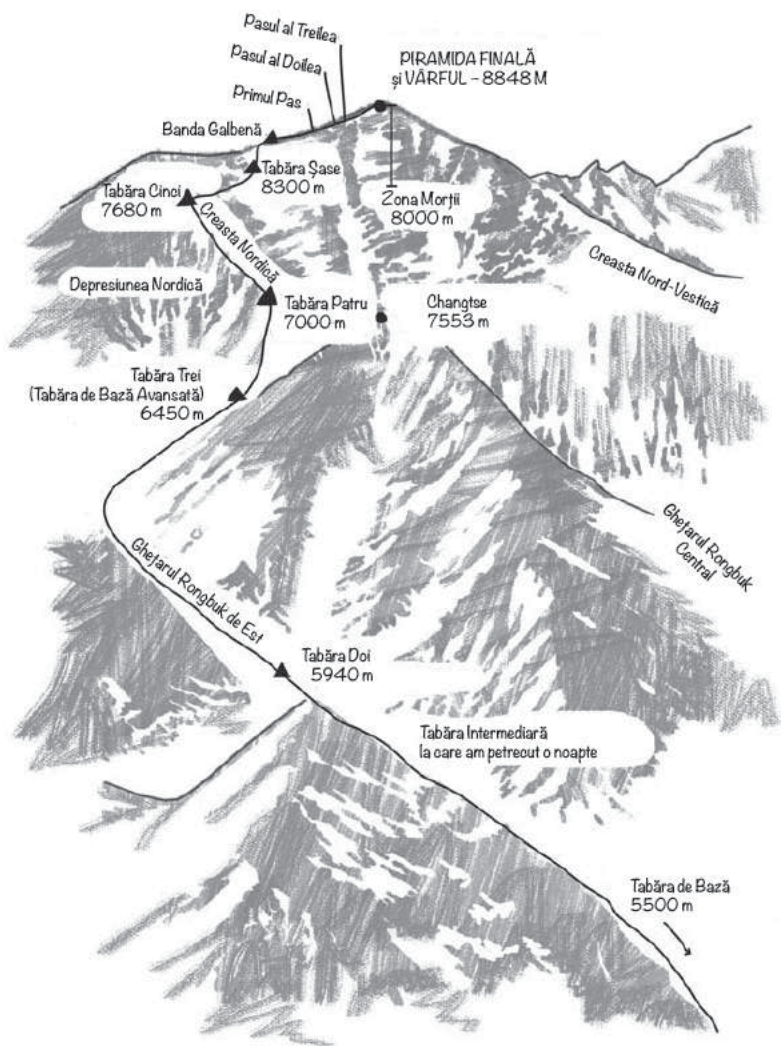
PEAK

Traducere din limba engleză:
Alexandra Pițirigă

 ACT și Politon

2016

**Această carte i-o dedic lui Marie, cea care mi-a oferit
toate lucrurile care contează cu adevărat**

Ruta mea de urcare pe partea Nordică a Everestului

Cuprins

TEMA	9
CÂRLIGUL	12
CÂTEVA COPCI ȘI LA PÂRNAIE	16
PE MARGINEA PRĂPASTIEI	29
GEMENELE	39
ALPINIȘTI ENTUZIAȘTI	45
BANGKOK	53
HOTELUL DE PE PISC	61
ECHIPAMENTUL MORȚILOR	70
TIBET	83
PEAK EXPERIENCE	89
ALPINIȘTI MATERIALIȘTI	101
GÂFÂIT	107
ÎNTÂRZIAȚII	120
SACI GAMOW	126
ABC	136
SCRISORI DE-ACASĂ	154
SECRETE	159
URSUL ȘI IACUL	170
TABĂRA PATRU	188
OPRIRE	203
TRECUT DE FAMILIE	215
NELINIȘTE	229
CEDAREA	237
SCURTĂTURA	243
TABĂRA 3 1/2	252
TABERELE CINCI ȘI ȘASE	259
VÂRFUL LUMII	271
ÎN JOS PE MUNTE	283
DEZNODĂMÂNT	296
MULȚUMIRI	303

MOLES

KINE #1

TEMA

NUMELE MEU ESTE PEAK*. Da, știu: un nume ciudat. Însă nu îți alegi numele sau părinții. (Sau multe alte lucruri în viață, dacă tot veni vorba.) Putea să fie mai rău. Părinții mei ar fi putut să-mi pună numele Ghețar sau Abis sau Crampon. Nu glumesc. După spusele mamei mele, toate aceste nume erau pe listă.

Vincent, mentorul meu în literatură (la voi la școală, acesta ar fi profesorul de engleză), mi-a cerut să scriu compunerea asta ca temă de final de an școlar (la școala noastră nu se dau note).

Când Vincent o să vadă fraza pe care tocmai ați citit-o, o să spună: *Peak, asta este o frază cu subordonate incorect legate și cu paranteze haotice*. (Așa vorbește el), însemnând că este puțin confuză și fragmentată. Și o să-i răspund că viața mea este (plină de paranteze) și că haosul este cauzat de faptul că încep să-mi scriu tema pe bancheta din spate a unei camionete Toyota, în Tibet (China), cu un creion mecanic ce nu are gumă de șters și e puțin probabil să găsesc o gumă de șters pe-aici.

* În lb. engl., vârf, culme. (*n. tr.*)

De asemenea, Vincent a spus că un scriitor bun ar trebui să-l atragă pe cititor începând de pe la mijlocul poveștii cu un *cârlig*, și apoi revenind la început și completând cu ceea ce se întâmplase înainte de *cârlig*.

Odată ce l-ai agățat în undiță pe cititorul tău, poți să scrii ce vrei în timp ce îl tragi încet spre tine.

Presupun că Vincent crede că cititorii sunt pești. Dacă așa stau lucrurile, atunci majoritatea peștilor lui Vincent au scăpat. A scris vreo douăzeci de romane, dintre care nu se mai reeditează niciunul. Dacă știa ce vorbește, atunci de ce trebuie să caut pe raioanele întunecate și prăfuite ale anticariatelor, ca să-i gălesc cărțile?

(Acum am făcut-o lată. Însă ține minte, Vincent: *Scriitorii trebuie să spună brutalul adevăr cu vocea proprie și să nu le permită indivizilor, societății sau consecințelor să le dicteze cuvintele!* Și credea că nimeni nu te ascultă în clasă. Și să mai știi că mie îmi plac cărțile tale, altfel nu mi-aș pierde timpul încercând să le găsesc. Și nici nu aș încerca să aștern această poveste pe hârtie, stând pe banca cheta din spate a unei camionete, în Tibet.)

Apropo...

În dimineața asta, am încetinit ca să ocolim un bolovan de mărimea unui autobuz de școală, care căzuse în mijlocul șoselei. În SUA am folosi dinamită sau echipamente grele ca să-l mutăm. În Tibet folosesc târnăcoape, baroase și deținuți în haine zdrențuite și peticite, ca să fărâmițeze complet bolovanul. Deținuții ne-au zâmbit pe când încercam să nu trecem cu mașina peste picioarele lor înlănțuite, pe șoseaua îngustă. Fețele lor vesele erau

acoperite de creștături și tăieturi de la fragmentele de piatră. Cei care nu fărâmițau bolovanul foloseau roabe de lemn primitive să care pietrișul către gropi, unde deținuți tibetani foarte bătrâni foloseau lopeți uzate și greble ca să astupe găurile. Soldați chinezi în uniforme verzi și cu puști pe umăr stăteau în jurul unor butoaie de o sută nouăzeci de litri în care făcuseră focul și fumau țigări. Prizonierii păreau mai fericiți decât soldații.

M-am întrebat dacă bolovanul o să dispară până când urma să mă întorc eu. M-am întrebat dacă o să mă mai întorc vreodată.

CÂRLIGUL

URCASEM DOAR TREI SFERTURI DIN ZID, atunci când lapovița a început să înghețe pe teracota neagră.

Îmi amortiseră degetele. Îmi curgea nasul. Nu aveam o mână liberă ca să-mi șterg nasul și nu-mi ajungea frânghia ca să cobor în rapel cam o sută cincizeci de metri, până jos, pe pământ. Plănuisem totul cu mare atenție, însă fără să iau în calcul vremea, iar acum era momentul să mă îngrijorez.

O rafală de vânt a încercat să mă desprindă de zid. Mi-am înfipt degetele în marginea lui și am îmbrățișat teracota, până a trecut.

Ar fi trebuit să aștept până în iunie ca să urc, dar nu, idiotul de mine trebuia să urce în martie. De ce? Pentru că totul era gata și am o problemă cu așteptatul. Studiasem zidul, fabricasem tot echipamentul de protecție și alesesem data. Eram pregătit. Și dacă data ar fi trecut, poate că nu aş mai fi încercat deloc. Nu durează foarte mult să te convingi să nu faci o așa grozăvie. De-aia sunt peste șase miliarde de oameni care stau în siguranță în casele lor, și doar unul...

– Idiotule! am strigat.

Opțiunea nr. 1: să termin de urcat. Un urcuș de optzeci de metri sau aproximativ o sută de locuri precare de care să mă agăț cu degetele (asta în cazul în care nu mi se rupeau degetele ca niște țurțuri).

Opțiunea nr. 2: să cobor. Puțin peste o sută cincizeci de metri, două sute cincizeci de locuri de care să mă agăț cu degetele.

Opțiunea nr. 3: să aștept să fiu salvat. De ignorat opțiunea asta. Nimeni nu știa că sunt pe zid. Până dimineață (asta în cazul în care cineva s-ar fi uitat în sus și m-ar fi văzut), aș fi fost un gargui de gheață. Și dacă aș fi supraviețuit, mama m-ar fi aruncat cu mâna ei de sus, de pe zid.

Sus, atunci.

M-am hotărât să mă mișc între rafalele de vânt puternice, care deveneau tot mai frecvente pe măsură ce urcam. Lapovița s-a transformat în grindină și mă lovea ca un roi de viespi înghețate. Însă ce era mai rău s-a întâmplat când mai aveam cam nouă metri până la vârf, adică cincisprezece amărâte de locuri de care să mă agăț cu degetele.

Mă opriseam, ca să dau ocazia acidului lactic ce îmi afecta umerii și brațele să se calmeze. Respiram pe gură (pe de-o parte de la oboseală, pe de alta, de la groază) și mi-am spus că o să fac efortul final imediat ce îmi recăpătăm răsuflarea.

Cât am așteptat, în jurul meu s-a lăsat o ceață groasă. Partea de sus a zidului a dispărut; oricum, nu mai avea importanță. Când ești obosit și speriat, nouă metri par

lungi cât două terenuri de fotbal și asta poate fi destul de descurajant. Când escaladezi un zid, o faci pas cu pas. Dacă te gândești la altceva, asta poate să-ți slăbească hotărârea, și dorința te ajută să ajungi în vârf la fel de mult ca mușchii și abilitățile de cățărare.

În sfârșit, am început să respir pe nas, deși îmi curgea. Scoteam un fel de horcăit, pe bune, dar măcar puteam să închid gura după ce respiram de două ori.

Asta este, mi-am spus. Încă cinșpe prize și ajung în vârf.

M-am întins să ajung la următoarea fantă, când am dat de un mic obstacol. Ei bine, un mare obstacol, de fapt...

Urechea și obrazul drept îmi înghețaseră lipite de zid.

Ca să ajungi în vârf trebuie să ai hotărâre, mușchi, abilități și...

O FAȚĂ!

A mea era ancorată de acel perete, ca un piron, și o porțiune din ea a rămas acolo când mi-am adunat suficient *curaj* ca să mi-o desprind. Acum eram furios, ceea ce era exact ce-mi trebuia ca să termin de urcat.

Înjurând la fiecare salt vertical, m-am oprit cam la un metru de margine, tentat să marchez monstrul ăsta cu sângele care mi se prelingea pe gât. În schimb, am scos din rucsac șablonul care reprezenta un munte (trișez, știu, însă trebuie să ai două mâini libere ca să-l desenezi de mână), l-am lipit de perete și am colorat modelul cu un jet de vopsea albastră.

Acela a fost momentul în care a apărut elicopterul în spatele meu și aproape că m-a suflat jos de pe zid.

– Ești arestat! a strigat o voce prin amplificator, peste zgomotul asurzitor al elicelor.

M-am uitat în jos. Majoritatea ceții fusese împrăștiată de elicele elicopterului și, pentru prima dată într-o oră, puteam să văd strada aglomerată la două sute patruzeci de metri sub zgârie-nori.

O frânghie neagră a fost lăsată în jos lângă mine și două figuri alarmate și furioase s-au aplecat peste marginea acoperișului.

– Apucă frânghia!

Nu aveam de gând să apuc frânghia, când mai aveam doar un metru și-mi atingeam ținta. Am început să urc.

– Apucă frânghia!

Când am ajuns cu creștetul la grilajul de protecție, m-au tras în sus și mi-au prins mâinile la spate cu cătușe. Purtau echipamentul trupelor SWAT și șepci ale poliției din New York și erau mulți.

Unul dintre polițiști s-a aplecat spre urechea mea sângerândă.

– Ce-a fost în capul tău? a spus, apoi m-a smucit ridicându-mă în picioare și m-a predat unui polițist obișnuit, de stradă.

– Du-l pe idiotul ăsta la urgență!

CÂTEVA COPCI ȘI LA PÂRNAIE

CÂND AM IEȘIT din lift și-am ajuns în hol, am fost șocat de mulțimea de reporteri și de blițurile aparatelor. Cum ajunseseră aici așa de repede?

- E doar un copil.

- Cum te cheamă?

- Sângerează.

- De ce-ai făcut-o?

- Ai ajuns în vârf?

Nu le-am răspuns la nicio întrebare. De fapt, aproape că nu m-am uitat la ei. Ideea care stă la baza unui lucru spectaculos nu este arta în sine; ci misterul legat de felul în care a fost realizat.

Cineva care merge cu metroul trece pe lângă aceleași șaptesprezece vagoane garate pe o linie secundară, săptămână de săptămână, an de an, pentru ca într-o dimineață toate șaptesprezece să fie desenate de sus până jos cu un graffiti frumos, fantastic. Sau un șofer într-un trafic aglomerat trece pe sub același pasaj de mii de ori, aproape neobservându-l, până într-o dimineață când distanța

dintre stâlpi este pictată cu vopsea portocalie și verde Day Glo.

Cum au făcut-o?

Schele?

Într-o noapte?

Câți au fost?

Unde au fost polițiștii?

Care este scopul?

Misterul. Țsta e scopul. Și nu există destul, după părerea mea.

Munții mei albaștri erau mici, însă compensam mărirea lor punându-i în locuri îndrăznețe unde nu puteau fi zăriți decât de câte-un funcționar plictisit sau de vreun spălător de geamuri. Acesta era al șaselea zgârie-nori al meu. Plănuisem să fac nouă în total. De ce? Nu am nici cea mai vagă idee. Acum toată lumea avea să afle cum o făcusem. Misterul dispăruse, iar asta era partea cea mai rea a faptului că fusesem prins.

Sau, cel puțin, așa am crezut.

Mă așteptam ca mama să apară la urgențe ca să-mi smulgă urechea stângă, dar nu a venit. (Și s-a dovedit că urechea dreaptă încă îmi era atașată de cap, la fel și cea mai mare parte a obrazului.)

Doctorul indian de la urgențe mi-a examinat fața, luminând-o pentru un minut sau două, apoi m-a întrebat ce s-a întâmplat, uitându-se la cei doi polițiști care stăteau în ușă ca și cum ei ar fi fost cei care îmi făcuseră rău.

- Mi s-a lipit obrazul de un zid înghețat.
- Ar fi trebuit să folosești apă caldă să ți-l desprinzi.
- Dacă aș fi avut așa ceva la îndemână, aș fi făcut-o.
- O să te curăț și o să-ți pun câteva copci mititele.

Am scăpat de-acolo în mai puțin de o oră. Cei doi polițiști m-au dus cu mașina la secția de poliție și m-au băgat într-o cameră murdară cu o oglindă bidirecțională. Nu arătam foarte bine. Nici nu mă simțeam foarte bine. Îmi zvâcnea capul. Mă dureau brațele și picioarele. Și aveam patru unghii de la mână despicate pe mijloc, de sus până jos. Mă simțeam de parcă cineva le-ar fi dat foc. Doctorul de la urgențe nici nu se sinchisise să se uite la ele.

După multă vreme, de parc-ar fi trecut două zile, s-a deschis ușa și a intrat un detectiv obosit într-un costum șifonat, cărând cu el rucsacul meu și un dosar gros. A vărsat conținutul rucsacului pe masă și a verificat totul bucată cu bucată. Când a terminat, a îngrămadit totul înapoi, s-a uitat la mine și a dat din cap.

- Ai dat-o-n bară, Pete.
- Peak, am spus.
- Ca *vârf de munte*?
- Corect.
- Ce nume ciudat!
- Părinți ciudați.
- Da, tocmai am vorbit cu mama ta. A spus că am permisiunea ei să te omor în bătaie.

Ah, mama.

– Am mai primit un telefon, a adăugat. Primarul. Sunt polițist de treizeci și cinci de ani și niciodată nu am primit un telefon personal de la primar. E supărat. Se pare că era la o recepție în clădirea Woolworth. Au crezut că ești un terorist, dar acum este destul de clar că ești doar un idiot.

S-a holbat la mine, așteptând o reacție. Nu am avut niciuna. *Fusesem* un idiot. Ar fi trebuit să verific cu mai multă atenție programul de seară din clădire, înainte să o escaladez. Reporterii nu trebuiseră să se grăbească să vină să-mi facă mie poze. Erau deja acolo, la recepția dată de primar, la fel și polițiștii.

– O să te ducă la JDC în scurt timp.

– Ce e JDC?

Nu mai fusesem niciodată arestat.

– Centrul Juvenil de Detenție (Juvenile Detention Center, cu acronimul JDC). O să stai acolo până o să fii pus sub acuzare.

Nici asta nu știam sigur ce înseamnă, iar detectivul probabil că a observat, pentru că mi-a explicat că există un tribunal separat pentru acuzați minori. Procurorul urma să decidă care vor fi acuzațiile și trebuia să mă prezint în fața unui judecător și să pledez *vinovat* sau *nevinovat*.

– Apoi o să mă elibereze, am spus.

– Poate că da, poate că nu. Depinde cât este cautiunea și dacă părinții tăi sunt dispuși s-o plătească. Sau ar putea să-ți refuze cautiunea, ceea ce înseamnă că o să stai la JDC

până la proces sau până la data verdictului. Asta poate să-nsemne luni de zile. Tribunalele sunt aglomerate.

Mi se uscasc gura.

– Nu am mai avut probleme cu legea până acum, am zis.

– Vrei să spui că nu ai fost prins până acum, a spus el deschizând dosarul și întinzând trei fotografii pe masă. Urmăream de ceva vreme indiciile astea. Se pare că l-am prins pe făptaș în flagrant delict.

Pozele erau de calitate proastă, evident făcute cu un obiectiv puternic, însă munții albaștri făcuți cu șablonul erau destul de clari.

Doi polițiști în uniformă mă așteptau la ușa biroului de interogatoriu împreună cu mama, care era așa de furioasă, că de-abia putea să vorbească. S-a uitat la bandajele de pe fața mea și a reușit să mă întrebe dacă eram bine.

– Da, sunt bine.

– Trebuie să-l ducem la JDC, doamnă, a spus unul dintre polițiști.

Mama a dat din cap, apoi s-a uitat la mine.

– O să vedem ce putem face, Peak. Însă de data asta chiar c-ai făcut-o lată.

Polițiștii m-au condus afară.

DUPĂ A TREIA ZI LA JDC, mă urcam pe pereți, literalmente, până când consilierul meu (așa le zice paznicilor acolo) mi-a spus să mă opresc.

*Băiatul Păianjen, Băiatul Zburător, Puștiul Gecko** erau știrile de pe prima pagină în fiecare zi. Fiecare articol săpa din ce în ce mai adânc în trecutul familiei mele: mama, tata, tatăl vitreg și chiar și surorile mele gemene erau țintele. Existau poze în infraroșu cu mine escaladând zgârie-norii, poze de la școală, poze cu mama și tata de când erau alpiniști entuziaști. Și celelalte două desene cu muntele albastru fuseseră descoperite.

De a doua zi, am încetat să mai citesc articolele de ziar și plecam din camera de zi când începeau știrile la televizor.

La JDC mi-au limitat apelurile telefonice. Nu am reușit s-o prind pe mama decât o dată să o întreb ce se întâmpla, însă tocmai se întâlnea cu avocații și nu avea timp de vorbă.

În dimineața celei de-a patra zi, consilierul a venit în camera mea (așa le zic celulelor) și mi-a spus că aveam un vizitator. În sfârșit!

Am fost destul de dezamăgit să-l văd în camera de vizite pe Vincent, nu pe mama. (Fără supărare, Vincent.) A părut cam șocat când mi-a văzut fața și urechile acoperite de cruste.

– Ți-am adus câteva cărți, să citești, a spus, împingând niște volume pe masă. Îmi imaginez că te cam plictisești aici.

– Da. Mersi.

– Ți-am adus și niște carnețele Moleskine.

* Specie de șopârle din țările calde, cu degete adezive (n. red.)

A scos din geantă două carnețele negre, învelite în folie, și le-a pus pe masă de parcă ar fi fost texte sacre.

– Sunt făcute în Italia. Van Gogh, Picasso, Ernest Hemingway, Bruce Chatwin au desenat sau au scris pe carnețele Moleskine.

– Serios?

Poate că ar fi mai bine să vă spun un pic mai multe despre școala mea. Este o școală specială. De fapt, este așa de specială, încât nu are un nume oficial. Este cunoscută pur și simplu ca Școala Greene Street, sau GSS (Greene Street School), pentru că așa se numește strada pe care se află. Sunt o sută de elevi, de la grădiniță la liceu, de prin tot Manhattanul. Majoritatea copiilor sunt genii – însemnând că ei compun muzică, cântă, dansează, joacă teatru, rezolvă probleme de matematică pe care calculatoarele nu le pot rezolva – și sunt și eu... care nu pot să fac niciunul din aceste lucruri. Am intrat aici datorită tatălui meu vitreg, Rolf Young. Este în comitetul lor de consultanți și se ocupă *pro bono*, adică gratis, de toate treburile lor juridice. Școala este la două străzi de apartamentul nostru și se duc acolo și surorile mele gemene, însă, spre deosebire de mine, ele merită. Amândouă cântă excepțional la pian.

Le-a luat un an să-mi descopere un talent, pe care cred că l-au inventat pentru ca Rolf să continue să facă gratis lucruri pentru ei .

– Peak este scriitorul nostru! a declarat directoarea într-o zi, ținând în mână un eseu pe care îl scrisesem neglijent în acea dimineață, înainte de a pleca la școală, în timp ce înfulecam un castron cu cereale.

Aș fi preferat să fiu alpinistul lor, însă GSS nu recunoaște sportul ca fiind o ocupație umană demnă de laudă.

Să nu mă înțelegeți greșit, îmi place GSS. Elevii și profesorii sunt o gașcă ciudată și foarte distractivă. Ba chiar am reușit să învăț unele lucruri acolo. Problema este că nu am niciun prieten la școală. Asta nu este vina nimănui, serios. Pasiunea mea este cățărutul. Ceilalți elevi sunt interesați de lucruri precum teoria numerelor, ce fel de coarde să-și pună la viori și violoncele și tehnici de pictură.

Oricum, așa m-am pricopsit cu Vincent. În calitate de profesor de engleză al școlii, s-a ales cu misiunea de a-l îndruma pe așa-zisul scriitor.

A desfăcut unul dintre carnetețele Moleskine și mi-a arătat că avea la sfârșit un mic buzunar în care să-ți ții notițele, iar cu elasticul puteai marca locul în care rămăseseși și puteai să-ți ții carnelul închis.

– Ți-am adus și un pix, a spus. Însă nu m-au lăsat să ți-l dau. Le era frică să nu scrii cu el pe pereți.

Cred că mai degrabă se temeau că o să-l folosesc ca să înjunghii pe cineva (sau, mai probabil, că cineva o să mi-l ia și o să mă înjunghie cu el).

– O să văd ce pot face ca să-ți aduc ceva cu care să scrii, a spus Vincent. Întotdeauna a vorbit rar, rostind fiecare cuvânt cu claritate; nu l-am auzit niciodată să elideze vreun cuvânt.

– Unele dintre cele mai bune texte literare au fost scrise în celulele unei închisori.

Nu plănuiam să stau atât de mult în JDC încât să scriu o operă.

– Indiferent dacă te întorci la școală sau nu, poți totuși să-ți termini anul. Am vorbit cu directoarea. Patru alți autori împreună cu mine o să te evaluăm pe baza a ceea ce scrii în acest carnețel.

La GSS, să fii evaluat însemna să absolvi.

– Ți-am adus două carnețele Moleskine, în caz că scrii ceva mai lung. Trebuie să fie o poveste – nu un jurnal – cu introducere, cuprins și un deznodământ care să facă din poveste un întreg. Povestea poate fi bazată pe viața ta, pe viața altcuiva, sau pe evenimente imaginare. Nu trebuie să scrii decât un carnețel pentru a duce la bun sfârșit solicitarea, folosind unele dintre tehnicile de scriere pe care ți le-am predat pe parcursul anului trecut.

– Mă întorc la școală, am spus.

Nu arăta de parcă m-ar fi crezut.

– Chiar și-așa, a spus. Tema va rămâne aceeași.

MAI TÂRZIU ÎN ACEA DIMINEAȚĂ am avut un al doilea vizitator. O femeie. Păr lung, castaniu, ochi de un albastru-deschis, ten măsliniu, cu o geantă cu haine. Era scundă, dar cu o constituție solidă, cu mușchii brațelor bine definiți. În afară de o ușoară rigiditate a spatelui (și ar trebui să o cunoști, ca să o observi), singurul defect pe care îl avea erau mâinile ei. Erau pline de cicatrici în urma anilor de alpinism.

– Scuze că nu am putut ajunge mai devreme, a spus mama. Cu gemenele, și avocații, și...

– E-n regulă, am întrerupt-o eu.

JDC era la cel puțin o oră jumătate distanță de condus de la apartamentul nostru din Manhattan. În plus, mama lucra cu normă întreagă într-o librărie pe care o deținea împreună cu o prietenă. Chiar și-așa, mi-ar fi plăcut să o văd înainte de asta.

S-a apropiat de locul în care stăteam jos și s-a uitat la crustele de pe fața mea.

– Ce urât! a spus.

– Mersi.

A început să măsoare încăperea în lung și-n lat.

– Ce fac gemenele?

– Nu s-au oprit din plâns de când ai fost prins.

Am tresărit. Una era să o supăr pe mama, dar nu îmi plăcea să le supăr pe Patrice și Paula. „Două boabe într-o păstaie”, după cum le spuneau mama și Rolf, sau „Bobițe” după cum le spuneam eu, ceea le făcea mereu să chico-tească. Aveau șase ani și mă priveau pe mine, cea de-a treia „Bobiță”, de parcă aș fi fost un zeu.

– De data asta chiar ai făcut-o lată, Peak. Șase zgârie-nori! Ai încurcat-o rău de tot, o să te faci praf și pulbere. Rolf a apelat la toți cei din oraș care-i erau datori, însă nu cred că o să meargă. Ți-a amânat punerea sub acuzație, și a încercat să obțină o a doua amânare...

(O mai văzusem agitată pe mama înainte, însă nicio-dată așa. Se plimba prin mica celulă ca un leopard în cușcă.)

– ...sperând să se mai oprească publicitatea, însă după noaptea trecută s-a dus totul de răpă. Procurorul, cu care Rolf a fost la școală, și judecătorul au renunțat la ideea asta...

– Stai, am spus. Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

S-a oprit din mers și m-a fixat cu privirea, cu gura deschisă și ochii mari.

– N-ai auzit?

Am dat din cap în semn că nu.

– A căzut un băiat de pe clădirea Flatiron. E mort.

M-am uitat la ea.

– Ce legătură...

– ...are asta cu tine? a țipat. S-a întâmplat *din cauza* ta, Peak. Băiatul avea, pe pereții din dormitor toate articolele de ziar despre tine. Avea o cutie de vopsea albastră în ghiozdan. Nu mai escaladase nimic în viața lui, ceea ce explică de ce a ajuns numai până la douăzeci și trei de metri. Însă căzătura a fost suficientă cât să-l omoare, și suficientă să te bage la închisoare pentru următorii trei ani.

– Poftim?

Eram deja în picioare.

– Incredibil! a spus ea rânjind. Ești pe marginea prăpastiei, Peak, și nici măcar nu-ți dai seama.

Pe marginea prăpastiei – o expresie din viețile noastre anterioare, din Vest. Nu o auzisem de ani de zile.

– Cum adică, trei ani?

– Și trei luni, a spus. Până când vei face optsprezece ani.

Acum am început și eu să măsoar încăperea în lung și-n lat. Nu făcusem altceva decât să escaladez clădirea Woolworth. Nu mă lăudasem, nu postasem nimic pe internet. Era secretul meu. Modul meu de a... Ei bine, nu știam exact de ce o făcusem. Îmi părea rău pentru celălalt băiat, dar nu era vina mea.

– I-ai spus tatei? am întrebat, referindu-mă la tatăl meu biologic, nu la Rolf.

Asta a provocat un alt rânjet.

– E în Nepal. I-am transmis un mesaj printr-un șerpaș care abia dacă vorbea o boabă de engleză. Nici nu știu de ce l-am sunat. Din disperare, presupun.

A respirat adânc.

– Uite, trebuie să plec. Rolf și cu mine ne întâlnim cu avocații.

– Avocații?

Credeam că Rolf era avocatul meu.

– Doi dintre ei. Rolf nu poate să te reprezinte. E tatăl tău vitreg, conflict de interese.

– Crezi că...

Și-a schimbat comportamentul când a observat cât de speriat eram. S-a înmuiat și ochii albaștri i s-au umplut de lacrimi.

– Sper că da, Peak, a spus încet. Însă nu sunt optimistă. Orașul vrea să te dea drept exemplu.

S-a întors și s-a șters la ochi, apoi mi-a dat geanta cu haine.

– Ai aici un costum. O să trebuiască să-l porți mâine. Și am vorbit cu cei de jos. O să vină în după-amiaza asta un frizer, ca să te tundă.

M-am trântit pe scaun.

– Capul sus! a spus cu o veselie forțată. Nu cred că o să-ți ciopârțească părul prea rău. Trebuie să arăți ca și cum...

– Nu de păr îmi fac griji! Îmi fac griji pentru ăia trei ani. Deja înnebunesc aici. Nu pot...

Am văzut totul dintr-odată: escaladarea, arestarea, puștiul care căzuse de pe Flatiron... Am izbucnit în lacrimi.

Mama m-a ținut în brațe.

PE MARGINEA PRĂPASTIEI

PUTEAM SĂ FAC UN NOD BACHMAN, un nod cu buclă dublă, fluture, în formă de 8, pescăresc dublu, și o altă jumătate de duzină de noduri, cu o singură mână, pe întuneric, însă nu reușeam să îmi înnod cum trebuie cravata la gât. În cele câteva ocazii când purtasem una, Rolf făcuse onorurile. Gardianul care primise sarcina de a mă conduce la sala de judecată mi-a sărit în ajutor. I-am dat de capăt împreună, apoi m-a condus în sala de judecată.

La o masă din stânga băncii stăteau procurorii (un bărbat și o femeie) răsfoind hârtii, aproape fără să se uite la persoana căreia se pregăteau să-i distrugă viața.

La masa din dreapta lor erau avocații mei (tot un bărbat și o femeie). Și ei răsfoiau hârtii, dar s-au oprit când gardianul m-a predat lor, mi-au zâmbit, au dat mâna cu mine, s-au prezentat.

Nu le-am înțeles numele. Eram prea ocupat să mă holbez la cele cinci persoane care stăteau în spatele lor. Rolf arăta spilcuit și profesionist, cu un nod perfect la cravată. Lângă el erau Patrice și Paula. Aveau ochii ușor înlăcrimați, însă erau fericite să mă vadă, îmbrăcate cu

rochiile lor preferate. (Asortate, bineînțeles.) Mi-au făcut cu mâna și au încercat să nu chicotească atunci când le-am șoptit „Bobițelor”. (Nu mă înțelegeți greșit, nu aveam chef de glume în acel moment, dar am simțit că gemenelor le-ar prinde bine puțină încurajare. Trecuseră prin destule în ultimele câteva zile.) Lângă gemene stătea mama, care părea îngrijorată, dar vizibil mai relaxată decât fusese la JDC cu o zi înainte. Asta poate din cauza bărbatului care stătea lângă ea. (Deși mă îndoiam.)

Numele lui era Joshua Wood – fără îndoială, cel mai mare alpinist din lume. Era, de asemenea, tatăl meu.

Nu-l mai văzusem de șapte ani și arăta la fel de confortabil în costum cum mă simțeam și eu în costumul meu. Își răsese barba, care-l reprezenta. (Recent, după cum părea.) Pielea rasă era palidă în comparație cu partea superioară a feței sale frumoase, bătută de vânt și arsă de soare. Buzele îi erau crăpate și pielea de pe nas i se cojea, dându-i aparența generală a cuiva care tocmai fusese scos dintr-o avalanșă.

Ochii îi erau de același albastru deschis ca ai mamei mele. A dat din cap spre mine și mi-a zâmbit, dar eu am fost prea uimit ca să-i răspund la salut.

- Toată lumea în picioare, a anunțat vechilul, trezindu-mă din stupoare.

Unul dintre avocații mei s-a întors spre mine, oferindu-mi un zâmbet sclipitor. Mă așteptam să-mi zică: „Îmi place cravata ta.” A spus însă: „Nu scoate niciun cuvânt până nu-ți zic eu. Să pară că ai remușcări.”

Evident, era avocata mea principală. Cred că numele ei era Traci.

Judecătorul – un tip dur cu o tunsoare militară albă – s-a așezat la masa lui și ne-a făcut să stăm în picioare pentru alte câteva secunde înainte să dea din cap spre vechil.

- Luați loc, a spus vechilul cu un ușor tremur în voce.

Mama avusese dreptate: judecătorul urma să mă facă praf și pulbere. Și-a pus ochelarii și s-a uitat pe niște notițe, după care a început să citească acuzațiile cu voce tare. „Încălcarea proprietății, vandalism, punere în pericol nechibzuită...”

A tot continuat.

Ajungând în sfârșit la finalul listei, și-a împins ochelarii pe vârful nasului și s-a uitat pe deasupra lor direct la mine.

- Cum pledezi?

Traci m-a ridicat în picioare și mi-a șoptit răspunsul la ureche. Nu eram sigur că o auzisem bine. Mi l-a șoptit din nou, cu același zâmbet pe față.

Am tras adânc aer în piept.

- Nevinovat, am spus.

- La toate acuzațiile? a întrebat judecătorul neîncrezător.

- Așa e, onorată instanță, a răspuns Traci, cu zâmbetul neschimbat.

- Cred că glumiți. Statul are filmări cu el escaladând Clădirea Woolworth. Erau douăzeci și trei de polițiști pe

acoperiș care l-au văzut cum a fost tras peste balustradă. A semnat o declarație care a confirmat aceste lucruri.

- Constrângere, a spus Traci. Era extenuat, rănit și pe jumătate înghețat la momentul respectiv.

- Oh, vă rog. Puștiului i s-a oferit fiecare considerație posibilă din partea sistemului, inclusiv amânarea punerii sub acuzare. Despre ce este vorba aici?

- Vrem să mergem la proces, a răspuns Traci.

Arterele de pe gâtul judecătorului păreau gata să explodeze. S-a uitat urât spre banca procurorilor.

- Știți ceva de asta?

Procurorii au dat puternic din cap.

- Poate că ar trebui să ne retragem în biroul dumneavoastră, a sugerat unul dintre ei.

- Da, a aprobat Traci, veselă.

- Voi patru înghesuiți în biroul meu, a spus judecătorul. Nici nu se pune problema. Nu este nimeni aici în afară de...

Le-a observat pe Patrice și Paula așezate între mama mea și Rolf.

- Ah, a spus, apoi s-a uitat la gardianul care mă adusesese cu liftul.

- Crezi că poți să le scoți pe aceste domnișoare din sală și să le iei o înghețată?

- Cum rămâne cu prizonierul? a întrebat gardianul.

- Cred că o să rămână aici pentru asta. S-a uitat la gemene: Vă place înghețata?

- De ciocolată, a spus Paula.

- De vanilie, a zis Patrice.

- Cred că se poate aranja.

- Vrei să-ți aducem și ție, Peak? a întrebat Paula.

- Pun pariu că au și de căpșuni, a spus Patrice (favorita mea), dar a sunat de parcă ar fi spus „căpuni”, din cauză că își pierduse recent dintele din față.

- Nu, am spus. Am mâncat un bol mare la micul dejun.

- Nu-i adevărat! au spus la unison, chicotind, în timp ce gardianul le scotea afară.

Judecătorul a așteptat ca ușa să se închidă complet înainte să continue cu procedurile. A dat din cap spre grefier.

- Nu vorbim oficial acum.

Ea a oprit reportofonul și s-a oprit din scris.

- Suntem doar noi acum, a continuat judecătorul, uitându-se la Traci. Știți la fel de bine ca mine că nu vrem să se ajungă la proces. S-a transformat într-un circ mediatic. Un băiat a murit acum două zile. Sunt sigur că dumneavoastră și Peak și părinții lui nu vreți să se întâmple asta din nou.

- Bineînțeles că nu, a spus Traci. Însă tocmai de aceea nu pot să-mi las clientul să fie închis pe nedrept pentru că mass media au scăpat de sub control. Toată această chestiune a fost necorespunzător administrată de poliție sau de biroul primarului.

Judecătorul s-a uitat la ea un moment, apoi la procurori.

- Are dreptate. Ce credeți?

Cel mai în vârstă dintre cei doi procurori (femeia) s-a ridicat.

- Înainte de punerea sub acuzare, am propus o înțelegere pentru doi ani, cu șase luni mai puțin pentru bună purtare. Optsprezece luni este un aranjament bun, având în vedere acuzațiile.

Nu și dacă tu ești cel care le face, m-am gândit. Dar era mai bine decât trei ani. Traci a luat o foaie de pe masă.

- În ultimii cinci ani, cincisprezece adulți au fost arestați pentru escaladarea zgârie-norilor din New York. Cea mai mare sentință a fost de șase luni, și câțiva dintre acești alpiniști nu au făcut închisoare deloc. S-a uitat la procuror: Putem să câștigăm la tribunal. Vom merge la proces.

Procurorul i-a aruncat o privire tăioasă.

Am simțit cum prăpastia dispare, însă nu complet.

- Ce sentință vreți? a întrebat judecătorul.

- Amendă și eliberare condiționată, a răspuns Traci. Și fără închisoare.

- Nici să nu vă gândiți! a spus judecătorul, ursuz.

- Și dacă am putea aranja ca Peak să plece din New York azi? a întrebat Traci. Nevăzut de nimeni, uitat, nu mai apare în ziare. Fără interviuri. Povestea moare pentru că el a dispărut. Pufff!

Judecătorul aproape că a zâmbit.

- O dispariție, hmm? Explicați-mi!

- Tatăl biologic al lui Peak s-a oferit să preia custodia.

M-am întors spre el așa de rapid, că m-a durut gâtul.

Tata se ridicase în picioare.

- Să înțeleg că dumneavoastră sunteți tatăl?

- Da, domnule. Joshua Wood.

- Alpinistul?

- Da, domnule.

Judecătorul le-a aruncat o privire lui Rolf și mamei, apoi s-a uitat din nou la Joshua.

- Domnule Wood, cât timp ați petrecut cu fiul dumneavoastră în ultima vreme?

- Nu mult, în ultimii ani.

Deloc în ultimii șapte ani, ca să fiu exact, am gândit.

- Când Teri și Rolf s-au căsătorit, a continuat, am decis că ar fi cel mai bine pentru Peak dacă nu interacționez des cu el.

Asta era prima dată când auzeam așa ceva. De fapt, nici nu eram sigur că tatăl meu știuse că Rolf și mama se căsătoriseră până nu intrase în sala de judecată. Poate că ea-i trimisese o vedere sau ceva de genul ăsta. În mod clar nu fusese invitat la nuntă.

- De ce vrei să faci asta? a întrebat judecătorul.

- Peak este băiatul meu. E timpul să fac un pas înainte și să-mi asum o parte din responsabilitate.

M-am uitat la mama și la Rolf. Priveau amândoi drept înainte, fără nicio expresie pe față.

- Ce crezi? a întrebat judecătorul.

Traci mi-a dat un cot și m-am întors înapoi.

- Eu?

Judecătorul a dat din cap.

- Hm... ar fi grozav... hm... onorată instanță.

Judecătorul și-a îndreptat din nou atenția spre tatăl meu.

- Aveți mijloacele necesare să susțineți și să creșteți un băiat de paisprezece ani?

- Am pregătit o declarație financiară completă, a spus Traci.

A luat un teanc de hârtii de pe birou și l-a dus la masa judecătorului.

Acesta a răsfoit paginile.

- După cum vedeți, domnul Wood este un om de afaceri de succes.

- Pe hârtie, a spus judecătorul, reticent. S-a uitat din nou la tatăl meu: Unde locuiți, domnule Wood?

- Chiang Mai, a răspuns tatăl meu.

- În ce stat e asta?

- Thailanda.

A urmat un lung moment de tăcere și am simțit cum prăpastia reapare.

- Cum rămâne cu școlarizarea lui Peak? a întrebat în final judecătorul.

- Există o școală internațională la mai puțin de opt kilometri de casa mea, a răspuns tatăl meu. L-am înscris deja. Va începe în august.

- Peak se duce momentan la Școala Greene Street, a spus Traci. Nu mai are de făcut decât o temă pentru a absolvi acest an. O poate face cu ușurință în Thailanda.

- Școala Greene Street? Judecătorul a zâmbit pentru prima dată: Am fost la GSS când eram mic.

Nu știam că la școala asta învățaseră genii în domeniul juridic.

Judecătorul l-a chemat pe procuror la masa lui, unde au avut o discuție lungă, în șoaptă. Când s-a încheiat, s-au uitat la noi, pe rând.

- Bine, a spus. O să facem așa: Peak, beneficiezi de eliberare condiționată până la optsprezece ani. Dacă, în acest timp, nu respecti vreo lege a statului New York, încălcând astfel termenii eliberării condiționate, o să ispășești restul sentinței într-un centru de detenție juvenilă. Ai înțeles?

- Da.

- În plus, tribunalul te amendează cu o sută cincizeci de mii de dolari...

Probabil că s-a văzut cât eram de șocat, pentru că judecătorul și-a ridicat mâna ca să mă calmez.

- Banii vor fi reținuți legal de stat și returnați dacă respecti termenii eliberării condiționate. S-a uitat la cei trei părinți ai mei: Presupun că puteți să adunați banii.

- Nicio problemă, onorată instanță, a spus tata.

Mama și Rolf au fost de acord.

- Dacă o să-l eliberez pe Peak, trebuie s-o facem așa cum trebuie, a continuat judecătorul. Trebuie să vă supuneți unui ordin de tăcere absolută. Nu aveți voie să discutați niciun aspect al acestui caz cu cei din mass-media sau cu oricine altcineva. În special despre amenda care poate să vă fie restituită. Vrem să descurajăm tinerii să preia cascadoria prostească a lui Peak. Cu alte cuvinte, vrem ca toate astea să nu se repete.

S-a uitat la Traci și la mine.

- Pufff! a spus el.

GEMENELE

JUDECĂTORUL NE-A SPUS că era un roi de reporteri care aștepta în fața Centrului de detenție juvenilă și că va trebui să plecăm pe ușa din spate.

Tata a fost primul care a plecat. A zis că avea niște treburi de rezolvat. Și că se va întâlni cu mine la aeroport. Mi-a trecut prin minte că ar trebui să-i mulțumesc, dar era deja la jumătatea coridorului, smulgându-și cravata de la gât de parcă ar fi fost un șarpe anaconda. M-am gândit că o să am suficient timp să-i mulțumesc mai târziu, din moment ce urma să ne petrecem următorii trei ani împreună.

Mama mi-a dat pașaportul și un rucsac mic plin cu haine. Rolf plecase să le găsească pe gemene.

- Vii la aeroport? am întrebat-o, încă simțindu-mă amorțit.

- Bineînțeles, mi-a spus. Însă s-ar putea să nu avem timp să așteptăm până decolează avionul. Rolf are un proces.

Am răsfoit pașaportul.

- Deci, știai că o să plec?

- Nu chiar, a răspuns. Josh a venit târziu ieri și ne-am petrecut toată noaptea încercând să punem la punct ideea asta.

- Ești de acord cu asta?

- Nu știi, a spus. Ar fi fost frumos să plănuim totul mai bine, însă Josh a trebuit să se întoarcă. Probabil că e cât se poate de bine. Cred că ce l-a convins pe judecător a fost faptul că urmează să pleci astăzi.

- Pufff! am făcut eu.

A zâmbit.

- Și poți să te întorci la fel de rapid precum ai dispărut. A scos o carte de credit și o cartelă pentru apeluri internaționale și mi le-a dat: Dacă lucrurile merg prost sau dacă pur și simplu vrei să vii acasă, folosește-le.

Am pus cardurile în buzunarul unuia dintre carnețele Moleskine din rucsac.

- Odată ce ajungi acolo, o să-ți trimitem ce haine vrei.

- Pentru cât timp?

- Asta depinde de tine, bănuiesc. Dacă stai până la sfârșitul verii, o să reevaluăm situația. Însă dacă vrei să te întorci mai devreme, tot ce trebuie să faci este să suni. Judecătorul nu a pus nicio restricție privind momentul în care poți să te întorci.

- Cum rămâne cu tata? am întrebat. Adică...

- Știu exact ce vrei să spui, a zis ea. Josh pare să se fi maturizat de când nu l-am mai văzut. A străbătut o distanță mare ca să te ajute. Nu pot să-ți spun cât de șocată am fost când l-am văzut intrând în biroul lui Traci. Eram complet disperată în acel moment. Cel mai bun lucru pe care Traci credea că poate să-l facă era să obțină o pedeapsă redusă. Josh a ascultat care este situația, după care a propus exact ce s-a întâmplat azi în sala de tribunal. Când ești la capătul puterilor, nu există nimeni mai bun decât Joshua Wood. Din păcate, nu îți acordă atenție decât când ești pe marginea prăpastiei, a spus ea râzând. Rolf și Traci au spus că trebuia să se facă avocat, nu alpinist.

- Ar fi bine să mă duc să vorbesc cu gemenele, am spus.

IMEDIAT DUPĂ CE ROLF și mama ne-au lăsat singuri, Patrice și Paula au izbucnit în lacrimi.

- Cine o să ne ducă la școală?
- Cine o să ne conducă acasă?
- Cine o să se joace cu noi în parc?
- Cum rămâne cu ziua noastră de naștere?
- De ce a trebuit să urci pe clădirea aia stupidă?

Era ușor să devii confuz în preajma celor două Bobițe. Aveau un mod misterios de a privi lucrurile. Totodată, aveau tendința să-și termine una alteia propozițiile ca și cum ar fi avut același creier.

Cred că ar trebui să explic relația dintre noi trei. S-au născut când am împlinit opt ani, de ziua mea, ceea ce nu prea mi-a convenit la început. Nu vrei să-ți petreci a opta aniversare într-un apartament cu dădaca, în timp ce mama și tatăl vitreg, emoționat, sunt la spital unde mama le naște pe gemene. De acum, ziua ta specială o să fie și ziua specială a gemenelor. A durat doi ani pentru ca, în cele din urmă, gemenele să-mi câștige dragostea. Erau ca două boabe mici într-o păstaie, geniale, amuzante și pur și simplu mă adorau (ceea ce-mi era de mare ajutor). Au avut și ele dădacă în primii ani, însă începusem să-mi petrec așa de mult timp cu ele încât mama și Rolf o concediaseră. Paula și Patrice au fost probabil cele mai frumoase cadouri de aniversare pe care aș fi putut să le primesc.

Și, pentru prima dată de când fusesem prins, regretam că escaladasem acest zgârie-nori stupid. Ce o să mă fac fără cele două Bobițe?

- Am citit că tăticul tău nu e tăticul nostru, a spus Patrice, suspinând.

M-am crispat. O altă consecință groaznică, de vină fiind cretinul care escaladase zgârie-norii.

Nu le spusese niciodată că eram fratele lor vitreg. Rolf și mama considerau că adevărul le-ar fi derutat. (Întotdeauna le subestimaseră pe gemene.) Însă nu voisem să aflu asta din ziar. Reporterilor nu le luase mult timp să aflu că Băiatul-Păianjen era fiul lui Joshua Wood.

- Suntem surorile tale vitrege, a spus Patrice.

Paula a dat din cap și și-a dat ochii peste cap.

- Ți-am explicat deja asta. O jumătate plus o jumătate fac unu. Suntem un întreg. Împreună suntem sora lui întreagă.

- Așa e, a spus Patrice. Am uitat.

(V-am spus că aveau un mod misterios de a privi lucrurile.)

- Ne-am întrebat mereu de ce numele tău de familie e diferit de al nostru, a spus Paula. Am crezut că e așa pentru că noi suntem gemene și tu nu ești. Un fel de regulă pentru nume.”

Când mama și Rolf se căsătoriseră, păstrasem numele de fată al mamei, Marcello. Rolf s-a oferit să mă adopte legal, însă am refuzat. Îmi plăcea numele meu de familie și nu voiam să-l schimb. Și nu îmi plăcea Rolf așa mult. (Nu era nimic în neregulă cu el, serios. Doar că nu era tatăl meu adevărat. Mai multe despre asta, mai târziu.)

- Te duci în Thailanda, a spus Patrice. Unde se fabrică astea, m-a tras ea de cravată.

- Nu chiar, am spus. Thailanda este o țară în Asia de Sud-Est, la Sud de China.

- Când te-ntorci? m-a întrebat Paula.

- Nu știu, am răspuns.

- O să fii aici de ziua noastră de naștere?

- Zilele *noastre* de naștere, a corectat-o Patrice.

- O să fii?

- Sper, am spus. Însă costă mult să zbori din Thailanda la New York.

- Avem bani.

- Șaizeci și patru de dolari și treizeci și cinci de cenți.

Paula a clătinat din cap:

- Șaizeci și patru de dolari și patruzeci și șapte de cenți.

- E de-ajuns?

- Poate, am spus. Uitați, o să îmi fie dor de voi, și vreau să îmi scrieți multe scrisori.

- Promitem, au spus la unison.

Mama și Rolf au intrat din nou în cameră.

- Ar fi bine să plecăm, a spus Rolf.

ROLF A OPRIT la terminalul de plecări la aeroport și ne-am dat cu toții jos. Mama a început să plângă și, când gemenele au văzut-o așa, au început să plângă la rândul lor.

Le-am oferit o îmbrățișare de grup. În timp ce le ținam în brațe, m-am uitat spre Rolf. Stătea deoparte, stângaci ca de obicei, și mi-am dat seama că o să-mi fie dor și de el. M-am retras ușor din îmbrățișarea fetelor și m-am dus la el.

- Îmi pare rău pentru toate necazurile, am spus eu.

Rolf mi-a pus mâna pe umăr și a zâmbit.

- O să fie destul de plictisitor fără tine pe-aici. Ai grijă de tine și nu ezita să folosești cardurile. S-a uitat la mama și la gemene și, pentru prima dată, am văzut lacrimi în ochii lui: O să ne fie dor de tine.

ALPINIȘTI ENTUZIAȘTI

TATA NU ERA la ghișeul companiei aeriene când am ajuns la aeroport. Zborul nostru urma să decoleze abia peste trei ore, așa că nu eram îngrijorat... încă.

M-am dus la baie și am descoperit că mama îmi umpluse rucsacul cu toate hainele care îi plăceau ei (nu neapărat și favoritele mele), dar erau mai bune decât costumul, pe care l-am îndesat într-un coș de gunoi. Îmi era prea mic oricum.

Două ore și cincizeci și cinci de minute până la plecare. Să aștepti la aeroport poate fi cel mai rău lucru din lume... ei bine, în afară de așteptarea din închisoare.

Mi-am cumpărat un hot-dog, care arăta rău, și l-am înfulecat, plus o apă minerală răsuflată.

Două ore și cincizeci și trei de minute.

Am căutat prin rucsac și am găsit cele două carnețele Moleskine și m-am gândit să mă apuc de tema pentru școală. Tot ce trebuia să fac era să umplu unul dintre ele, însă în acel moment nu aveam nicio idee despre ce urma să scriu.

Am găsit un creion mecanic într-un magazin de la aeroport, însă când m-am așezat și i-am scos ambalajul, guma de șters a sărit și nu am reușit s-o mai găsesc. Am scris pe prima pagină: Moleskine # 1, după care am pus la loc creionul și carnețelul.

Descurajant.

Două ore și treizeci și șapte de minute.

Cât am stat acolo privind lumea cum venea și pleca, am realizat în sfârșit că eram liber, și asta m-a făcut să mă gândesc la cum ajunseseam în acest punct – și nu mă refer la escaladatul zgârie-norilor sau la arestare ori proces. Mă refer chiar la începuturi. Înainte de a mă naște...

AM FOST CONCEPUT într-un cort de două persoane, la umbra muntelui El Capitan din Parcul Național Yosemite.

Cel puțin atunci crede mama că s-a întâmplat.

Părinții mei aveau douăzeci și patru de ani la vremea aceea. Cu o zi înainte de evenimentul cu cortul, ajunsese-ră în vârful lui El Cap pe ruta Iron Hawk în timpul record de treizeci și două de ore și patruzeci și trei de minute. Și acesta nu era singurul record de alpinism pe care îl depășiseră în acel an: Hallucinogen Wall, Body Wax, Flingus Cling și alte zeci de recorduri fuseseră doborâte de echipa de alpiniști formată din Teri Marcello și Joshua Wood.

Revistele de alpinism și firmele producătoare de echipamente începuseră să le acorde atenție... și să-i plătească. Furgoneta ruginită și veche în care locuiseră timp de trei ani a fost abandonată pentru un camion cu rulotă nou-nouț. Gata cu locurile de muncă temporare, ca să

strângă bani de benzină și mâncare, gata cu împrumutul de la alpiniștii de weekend. Au cumpărat teren în Wyoming și au construit o cabană în fața unui perete vertical de douăzeci și șapte de metri, perfect pentru escaladări de antrenament. Entuziaștii alpiniști erau pe o traiectorie ascendentă.

Am văzut poze cu ei de-atunci. Tatăl arăta ca un culturist, însă era flexibil ca un gimnast. Poza mea favorită era una în care stătea pe marginea unui deal atingându-și genunchii cu nasul.

Mama era cu treizeci și unu de centimetri mai scundă decât tata. Era slabă, cu *dread-uri** care îi gâdilau umerii puternici, cu brațele pline de mușchi și picioare ca niște frânghii înnodate și un abdomen cu mușchi ca niște limitatoare de viteză. Era de neoprit.

Însă nu era imună și la sarcini.

La două luni după El Cap, i-a spus tatălui meu că era însărcinată. Nu am nicio idee care a fost reacția lui, dar mă îndoiesc că a sărit în sus de bucurie când a auzit vestea.

A fost o sarcină dificilă. Au existat complicații. I s-a spus să stea în pat, altminteri avea să mă piardă. A stat, dar a fost mereu pe drum, predând seminare, fiind imaginea companiilor de echipamente și escaladând – bătând recorduri pe Kilimanjaro, McKinley și Annapurna, unde se și afla în noaptea în care m-am născut.

A sunat-o de la Tabăra de Bază de pe un telefon cu satelit, după ce a ajuns în vârf.

* Termen care denumește codițele afro (n. red.)

- Cum vrei să-l cheme?
- Peak.
- Pete?
- Nu, Peak. P-E-A-K. Ca „vârf de munte”.

Nu m-a văzut până am împlinit trei luni, și atunci a avut mama accidentul în curtea din spate. Eram acolo, așezat într-un scaun de mașină la baza peretelui (și, la vârsta aia, probabil uitându-mă la câinii de prerie care ieșeau din ascunzătorile lor, numai vag conștient de faptul că aveam părinți).

Erau la nouă metri înălțime, escaladând liber. Pentru niște entuziaști ca ei, asta era o nimica toată. Mama a întins mâna și s-a agățat de o bucată sfărâmicioasă de rocă. Încă o strângea în mână când tata a ajuns jos la ea, probabil la cinci secunde după ce căzuse.

Nouă metri. Un șold zdrobit. Spatele rupt.

Tata și-a anulat toate seminarele, escaladările, totul, stând alături de ea pe parcursul întregului puzzle ortopedic. A durat aproape un an să se vindece. Scaun cu rotile, cârje, și, când în final a putut să meargă în baston, tata a plecat din nou, făcându-și apariția de câteva ori pe an pentru o zi sau două.

Mamei i-a luat încă doi ani de terapie ca să scape de baston, însă nu a mai făcut alpinism.

Tata m-a luat prima dată la alpinism când aveam cinci ani. (Am încercat să păstrăm secretul, însă undițele cu momeală și echipamentul de pescuit nu au păcălit-o deloc pe mama.) Am mai făcut doar alte patru escaladări

cu el în următorii doi ani, însă, între ele, am urcat de sute de ori pe peretele din spatele cabanei, în timp ce mama mânuia frânghia de susținere și-mi striga instrucțiuni.

Apoi Rolf și-a făcut apariția la ușa noastră. Avocatul din New York în armură strălucitoare. El și mama crescuseră împreună în Nebraska. Vecini. Rolf o plăcuse de când aveau opt ani. După liceu, mama a pornit pe drumul ei, făcând alpinism. Rolf s-a dus la Harvard ca să studieze Dreptul.

El a ajuns la cabana noastră noaptea, în timpul unui viscol. Noi stăteam la gura sobei și citeam. (Nu aveam televizor pe atunci.) S-a auzit o bătaie în ușă (de fapt, mai mult niște lovituri desperate cu pumnii), distrăgându-ne brusc pe amândoi din lectură. Cabana noastră era la douăzeci și șase de kilometri de cel mai apropiat oraș. Lumea nu dădea pe-acolo la zece seara (exceptându-l pe tata, care nu-și anunța niciodată sosirile și nu ar fi bătut la ușă).

Mama a deschis ușa din față și în prag l-a găsit pe Rolf, dar nu l-a recunoscut la început. Nu era îmbrăcat ca pentru o iarnă în Wyoming. Avea o jachetă subțire, pantaloni kaki și teniși. Încerca să se controleze, însă dinții îi clănțăneau în gură. Avea un tremur în voce, care ar fi putut fi de la frig, însă cred că era mai mult de frică. Trecuseră mai bine de zece ani de când o văzuse ultima oară pe mama.

- Bună, Teri, a spus.

- Rolf?

- Da... hm... mașina pe care am închiriat-o a derapat de pe șosea la vreun kilometru și jumătate de-aici. Aș fi sunat, dar numărul tău nu e în cartea de telefoane.

- Folosim telefonul mobil aici. E pur și simplu mai uș... Ei, nu contează...

L-a tras înăuntru și i-a făcut o ciocolată fierbinte, apoi i-a dat din hainele lui tata, care erau prea mari pentru el.

M-am dus la culcare, așa că nu știu ce s-a întâmplat în acea primă noapte, însă Rolf a devenit un oaspete obișnuit la cabană în următoarele câteva luni, zburând pentru weekenduri prelungite de câte ori putea. Rolf o făcea pe mama să râdă și de aceea îl plăceam, însă în afară de asta nu aveam prea multe în comun. Cred că îi purtam pică pentru că ne invadase viața simplă pe care ne-o construiserăm în sălbăticie.

Ne-a dus la New York, ceea ce a fost interesant, însă zgomotos și confuz în comparație cu preria. La sfârșitul șederii noastre de două săptămâni, m-au invitat să stau jos, în bucătăria lui Rolf, și m-au anunțat că urmau să se căsătorească.

- Bine, am spus, neștiind prea bine atunci ce însemna asta.

Am aflat mai târziu că însemna să vindem cabana din Wyoming și să ne mutăm în apartamentul din New York. Însemna că tatăl meu nu mai venea în vizită. Însemna Școala Greene Street. Însemna că stânca cea mai apropiată la care urma să ajung pentru următorii câțiva ani era cea de patru metri și jumătate de la YMCA, mai jos pe stradă,

pe care aş fi putut-o escalada cu ochii închişi, dacă tipii care se ocupau de frânghii m-ar fi lăsat. Nimic din toate astea nu a ajutat să îmi îmbunătăţesc relaţia cu Rolf.

Gemelele m-au salvat. M-a ajutat şi faptul că mama m-a lăsat să mă abonez la vreo şase reviste despre alpinism. Pe spatele uneia dintre aceste reviste am descoperit taberele de vară pentru alpinism. Am stat mult timp îmbufnat până să mă lase să mă duc la una dintre ele. Lucrul hotărâtor a fost că mama îl cunoştea pe instructor. Un fost entuziast care devenise antrenor oficial.

După asta, atâta timp cât mă descurcam bine la şcoală, m-a lăsat să mă înscriu la mai multe tabere.

Apoi timpul mort dintre taberele de alpinism a devenit o problemă. Am început să ochesc zgârie-nori, spunându-mi că doar *plănuiesc* ruta, nu o să-i şi escaladez. Sigur.

Ca să urci pe un perete de stâncă, studiezi exteriorul, încercând să găseşti cele mai bune locuri în care să pui piciorul şi de care să te agăţi cu mâna, intuind unde o să întâlneşti probleme ca să ai echipamentul potrivit pentru a le depăşi.

Ca să escaladezi un zgârie-nori, trebuie să cunoşti atât exteriorul, cât şi interiorul. (Aici o dădusem eu în bară la ultima escaladare.) Nu vrei să atârni în faţa unei ferestre când cineva stă la un birou şi munceşte sau dă cu aspiratorul.

De asemenea, trebuie să plănuieşti cum să ieşi din clădire. Eu o făceam destul de simplu. Foloseam lifturile.

Acoperişurile au uşi. Târziu în ziua escaladării, când clădirea era încă deschisă, mă duceam pe acoperiş şi

puneam bandă adezivă peste zăvor. După ce ajungeam sus, mă strecuram pe scară și-mi petreceam noaptea acolo. Dimineața, când clădirea se umplea de oamenii care lucrau acolo, coboram pe scări câteva etaje, mă urcam într-un lift, apăsam pe butonul pentru hol și ieșeam de parcă tocmai îmi făcusem o programare la dentist sau la doctor, ajungând acasă înainte ca mama, Rolf sau gemenele să știe că fusesem plecat.

Se pare că planul meu nu funcționase și în cazul clădirii Woolworth.

BANGKOK

O ORĂ ȘI PATRUZECI ȘI TREI DE MINUTE.

Și tatăl meu încă nu dăduse niciun semn.

Făcusem o singură călătorie în afara țării, cu Rolf, mama și gemenele (la Londra, în urmă cu două veri) și știam că, pentru zborurile internaționale, *chek-in*-ul se face din timp.

Unde era? Ce fel de treburi avea? Dacă nu venea? (Și toate celelalte întrebări plictisitoare care îți trec prin minte când aștepți.)

M-am dus spre monitorul cu informații despre zboruri, gândindu-mă că poate avionul avea întârziere. Afișa: *Fără întârziere.*

Deasupra monitorului se afla un televizor obișnuit. Am aruncat o privire spre el și, tocmai când voiam să mă întorc cu spatele, știristul a spus: „Statul New York a făcut o înțelegere cu Peak Marcello, băiatul care a escaladat Clădirea Woolworth la începutul săptămânii trecute. Băiatul a fost condamnat la trei ani de eliberare condiționată și amendat cu spectaculoasa sumă de o sută

cincizeci de mii de dolari! Aceasta este cea mai aspră pedeapsă din istoria New York-ului dată pentru încălcarea proprietății...”

Camera de filmare a trecut la imaginea primarului urcând pe bancheta din spate a unei limuzine negre. S-a întors spre reporter și a spus: „Acest exemplu ar trebui să-i oprească pe alții să escaladeze zgârie-nori în New York. Această activitate ilegală nu va mai fi tolerată indiferent de împrejurări.”

„Peak Marcello și familia sa nu au fost găsiți pentru a oferi lămuriri”, a spus reporterul, „și se crede că băiatul a părăsit statul New York spre o destinație necunoscută.”

Nu încă, m-am gândit, întorcându-mă, recunoscător că nu dăduseră o poză cu mine.

- Peak!

În sfârșit! Tata trăgea un cărucior uriaș, cu un morman de echipament în el. M-am îndreptat spre el.

- Dă-mi o mână de ajutor!

L-am ajutat să împingă căruțul spre ghișeu.

- Ce sunt toate astea?

- Nu ajung la New York foarte des și m-am gândit să-mi fac niște provizii. Dă-mi pașaportul tău.

L-a pus pe ghișeu alături de pașaportul lui, ponosit, care arăta de parcă ar fi fost spălat de câteva ori.

- Sunteți cam la limită cu timpul, domnule Wood, a spus persoana de la ghișeu.

- Știu, a răspuns tata. Urgență de familie.

Persoana a arătat spre căruț:

- Depășește greutatea acceptată.

Tatăl meu a scos un card de credit din buzunar.

- Taxați pe ăsta.

Până când totul a fost verificat, mai rămăseseră doar câteva minute ca să prindem zborul. Eram ultimii pe coridor.

- Nu am găsit locuri alăturate, a spus în timp ce ne urcam în avion. Dar măcar suntem amândoi la clasa business.

Mi-a arătat locul, apoi s-a așezat pe-al lui, care era cu trei rânduri în spate și asta a fost ultima dată când am vorbit cu el pentru următoarele 13 ore.

Am avut o escală de trei ore în aeroportul Narita lângă Tokyo, însă nu am apucat să discut cu el nici acolo, deoarece a vorbit tot timpul la telefonul mobil într-o limbă ce părea a fi chineză, dar ar fi putut să fie și taiwaneză sau nepaleză, după cât mă pricepeam eu la asta. Încă pălăvrăgea la telefon când ne-am îmbarcat în avionul spre Bangkok, unde am fost din nou dezamăgit să văd că stăteam pe rânduri diferite.

Au trecut alte șase ore.

În drum spre vamă, în Bangkok, l-am prins în sfârșit între două apeluri telefonice.

- Îmi pare rău pentru toate astea, tată. Că a trebuit să vii până în SUA, de bani, că nu poți scăpa de mine...

- Uau, a spus, ridicându-și mâna bătătorită de atâta cățărare. În primul rând, nu trebuie să-mi spui „tată”. Nu

merit titlul ăsta. Deocamdată, hai să ne prefacem că sunt fratele tău mai mare. Spune-mi Josh, cum o fac toți prietenii mei. În al doilea rând, nu-ți face griji referitor la bani. Rolf și mama ta au contribuit cu o mare parte din sumă. O să-mi recuperez partea. Și, în cele din urmă, nu vreau să scap de tine. Nu aș putea fi mai fericit decât că te am cu mine. Doar că nu am avut prea mult timp să o arăt, pentru că încerc să organizez ceva.

- Ce anume? am întrebat.

- O surpriză, dar, între timp, nu-ți face griji.

Am mers mai departe spre vamă, unde a apărut o altă mică problemă. Nu aveam viză ca să intru în Thailanda. Tata Josh mi-a luat pașaportul și a dispărut într-un birou, urmat de câțiva vameși, și s-a întors zece minute mai târziu.

- S-a rezolvat, a spus, luând-o la goană prin aeroport către terminal, trecând pe lângă platforma de ridicat bagajele.

- Cum rămâne cu echipamentul?

- Îl luăm mâine. Nu-ți face griji!

Afară, ne-am urcat într-un taxi.

- Nu ne ducem la Chiang Mai?

- Nu încă. O să ajungem și acolo, la un moment dat.

Era trecut bine de miezul nopții, însă viața din Bangkok era destul de tumultuoasă. Taximetristul a virat ca nebunul printre biciclete, motociclete și mașini, timp de douăzeci de minute, oprind în sfârșit în fața unui hotel.

Josh l-a plătit pe șofer, apoi am intrat în hol, unde administratorul ne-a salutat zâmbind.

- Domnule Wood, v-am pregătit camerele.

Ne-a dat fiecăruia câte o cheie.

- Bun, a spus Josh când am urcat în lift, mai am niște treburi de făcut mâine. Dimineață o să te aștepte un șofer în hol. La nouă. O să te ducă la clinică pentru o examinare.

- Examinare?

- Da... Hm... o formalitate legată de emigrare și vreau să te controleze la față și la ureche. Mi-a luat mâinile și s-a uitat la degetele rănite: O să trebuiască să facem ceva și cu astea. Oricum, o să trec pe la clinică și o să te iau când termini, să mergem mai departe. Dacă întârzii, așteaptă-mă acolo. Încearcă să dormi puțin. Nu vreau s-o dai în bară la examinare din cauză că ești obosit.

CÂND M-AM TREZIT, nici nu știam ce zi e. Nu puteam să-mi amintesc dacă pierzi sau câștigi o zi în Thailanda. Am luat micul dejun, m-am dus la o plimbare și m-am întors la hotel să-l aștept pe șofer.

Clinica s-a dovedit a fi un spital uriaș și a durat ceva timp pentru ca eu și șoferul să găsim cabinetul doctorului Woo. Mă aștepta. De fapt, se pare că eram singurul lui pacient din acea zi.

Mai fusesem examinat și înainte, dar nici pe departe în felul acesta. Doctorul Woo și asistenta sa nu vorbeau engleză, așa că au mimat instrucțiunile pentru teste.

Mi-au făcut o radiografie, o tomografie și m-au înțepat cu numeroase ace. M-au pus pe benzi de alergat, pe biciclete staționare cu atâția conductori atașați de corp și atâtea tuburi în gură încât nu aș fi putut să-i întreb ce făceau nici dacă aș fi vorbit thailandeză. De-a lungul zilei, mi-au luat probabil un sfert din sângele pe care-l aveam. Mi-au verificat ochii, urechile, gura și alte orificii la care nici nu vreau să mă gândesc. Mi-au scos copcile din urechi. Un alt doctor a venit și mi-a examinat labele picioarelor, genunchii, umerii, șoldurile, coatele, încheieturile și, în cele din urmă, degetele, pe care mi-a dat cu unguent și apoi mi le-a bandajat, după care mi-a dat instrucțiuni despre cum să fac asta de unul singur, instrucțiuni pe care le-am înțeles cu chiu, cu vai. Până au terminat cu mine, se făcuse după-amiază târziu și eram atât de obosit încât îmi venea să mă internez ca pacient.

Asistenta m-a condus în sala de așteptare unde am adormit imediat pe un scaun inconfortabil. Acolo m-a găsit Josh și m-a trezit la un moment dat, după lăsarea întinericului. Se pare că sosise acolo de ceva vreme, și vorbise cu doctorul Woo, pentru că avea în mână un dosar gros cu ceea ce am presupus că erau diagnosticele pe care mi le pusese acesta.

- Am șanse de supraviețuire? am întrebat amețit.

- Nu-ți face griji, a spus Josh. Nu mă surprinde că ești într-o formă așa de bună, cu genele mele și ale mamei tale. Hai să mergem; trebuie să prindem avionul.

De-abia așteptam să ajung la Chiang Mai, unde aș putea, în cele din urmă, să mă odihnesc.

Echipamentul îl aștepta în fața aeroportului, păzit de un hamal mare cât un luptător de sumo. L-a plătit pe hamal, a împins căruțul spre ghișeu și a spus:

- Avem rezervare la zborul spre Kathmandu.

Nu eram sigur că l-am auzit bine.

- Ai spus Kathmandu?

- Corect.

- Credeam că mergem la Chiang Mai.

- O să mergem, a spus, în timp ce pune echipamentul pe banda rulantă. Însă trebuie să ne oprim undeva înainte.

Probabil cumpărase echipamentul pentru cineva din Kathmandu.

- De fapt, facem mai multe opriri, a adăugat după ce a aruncat ultima cutie.

- Unde e a doua oprire? am întrebat.

- Everest, a spus.

M-am holbat la el. Pentru un alpinist, să spui că te oprești la Everest este ca și cum ai zice că te oprești să-l vizitezi pe Dumnezeu.

Josh îmi zâmbea larg.

- Nu am vrut să-ți spun până nu aveam totul aranjat. Examenul medical era ultimul obstacol, plus viza chineză.

- Kathmandu este în Nepal, i-am atras atenția.

- Desigur, a spus Josh. Însă nu mergem prin Sud în Nepal. Mergem pe partea nordică în Tibet. Trebuie să ai șaisprezece ani ca să ai permis să mergi prin partea nepaleză. Chinezii nu sunt așa de pretențioși. Nu le pasă câți ani ai, atâta timp cât plătești taxa. Și apoi... mai sunt și cei douăzeci și cinci de clienți care mă așteaptă la...

- O să urc pe Everest? l-am întrebat, mai uimit decât fusesem vreodată în viața mea.

- Nu știu dacă o să ajungi în vârf, a spus. Însă dacă ajungem acolo sus înainte de a cincisprezecea ta zi de naștere, o să fii cea mai tânără persoană din lume care a stat vreodată la înălțimea de peste 8839 de metri.

A luat biletele și a pornit spre poartă.

L-am urmat, stupefiat. Nici nu era nevoie să mă întrebe dacă vreau să merg. Orice alpinist își dorește să ajungă în vârf sau măcar să încerce.

În avion, Josh mi-a făcut semn spre locul de la geam și s-a așezat lângă mine. Avionul s-a îndepărtat de coridor.

- Mama știe de asta? am întrebat.

- Hm...nu, dar o să-i dau un telefon. Nu-ți face griji.

HOTELUL DE PE PISC

CÂND MESAJUL despre arestarea mea ajunsese la Josh, el era în Tibet în drum spre Tabăra de Bază pe partea nordică a Everestului. Cu el erau douăzeci și cinci de clienți, cincisprezece șerpași și aproximativ cincizeci de hamali și iacii lor.

Dintre clienți, doisprezece încercau să ajungă în vârf, iar ceilalți treisprezece se înscriuseră pentru una dintre taberele aflate mai jos, de pe ruta nordică. Cu cât urcai mai mult, cu atât costa mai mult.

- Am prins un camion care se întorcea la Kathmandu, iar pe ceilalți i-am trimis mai departe, spre Tabăra de Bază, a explicat. De-asta m-am grăbit foarte mult. Nu vreau să-mi pierd aclimatizarea, plus că trebuie să mă întorc la clienții mei. Nu au fost foarte fericiți că i-am abandonat în drumul spre munte.

- Mulțumesc încă o dată că m-ai scos din asta, am spus.

- N-ai de ce, mi-a răspuns, dându-și scaunul pe spate și punându-și masca pe ochi.